

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΚΟΣΜΑ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ψαλλομένη κατὰ τὴν κδ'. τοῦ Αὐγούστου μηνός.

Π Ο Ν Η Μ Α

ΣΑΠΦΕΙΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΓΡΑΜΜΕΝΟΥ.

Νῦν δὲ τύποις ἐκδίδεται δαπάνῃ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΟΣΧΟΝΟΥΔΟΥ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ

καὶ

ΔΗΜΟΥ ΓΚΙΟΚΑ

ΠΡΩΤΟΥ

4-2

κατά τὸν Π. Φ. 1850
Εἰς Πάρισον.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

1850

ΤΩ

ΕΥΣΕΒΕΙ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩ ΟΡΘΟΔΟΣΩ

ΕΛΛΗΝΙ

ΤΗΝ ΔΕ ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΚΟΣΜΑ

ΕΥΣΕΒΩΣ ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ.

Ἡμεῖς ΣΠΥΡΙΔΩΝ ἐλέει Θεῷ Μητροπολίτης

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

Ο Πανιερώτατος καὶ Θεοπρόβλητος Μητροπολίτης Κεφαλληνίας εἰς σχέψιν λαβοῦσα τὴν παρ' αὐτῇ προσεγεχθῆσαν ἀναφορὰν τῶν Κ. Ἀνδρέου Μοσχοπούλου Κεφαλλῆνος, καὶ Κ. Δήμου Γκιόκα Ἡπειρώτου, ἱκετευόντων δι' αὐτῆς τὴν συναίνεσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ταύτης Ἀρχῆς ὅπως ἀνατυπώσουν τὴν Ἱερὰν ἀκολουθίαν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν ΚΟΣΜΑ τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου.

Θεωρῶν, ὅτι ἡ ἀνατύπωσις τῆς ἀνω ρηθείσης ἱερᾶς Ἀκολουθίας καθίσταται ἀναγκαῖα, οὐ μόνον εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Νήσου ταύτης ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς Ὁρθοδόξους Ὁμογενεῖς.

Παραδέχεται,

τὴν αἴτησιν τῶν Κ. Ἀνδρέου Μοσχοπούλου, καὶ Κ. Δήμου Γκιόκα, νὰ δωθῇ εἰς τὸν Τύπον, καὶ νὰ διανεμηθῇ εἰς πάντας τοὺς Ὁρθοδόξους Ἱερεῖς τε καὶ Λαϊκοὺς εἰς δόξαν τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου ΚΟΣΜΑ.

Ο ΜΗΤΡ. ΚΕΦΑΛ: ΣΠΥΡΙΔΩΝ.

Νικ. Ἱερεὺς Μαντζαβίνος Ἱερογραμματεὺς.

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

Κ Α Ι Β Ι Ο Σ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΚΟΣΜΑ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ψαλλομένη κατὰ τὴν κδ'. τοῦ Αὐγούστου Μηνός.

Στοιχηρὰ Προσόμια τοῦ Ἁγίου. Ἦχος Β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν. Δίς.

Δεῦτε τὸ λογικὸν σύστημα, συστησώμεθα κοινὴν χορείαν, ἐν ἀγαλλιάσει γεραίροντες, πάσης εὐκοσμίας τὸν πρόξενον, τῷ μερόπων γένει Κοσμάν τὸν Θεῖον, τὸν μέγαν καθηγεμόνα καὶ διδάσκαλον, τὸν πράξει καὶ θεωρίᾳ διαλάμψαντα, καὶ πρὸς γνῶσιν Θεῖαν ἀνθρώπων πλῆθη, διδαχαῖς ποικίλαις, καὶ λόγοις Θείοις ἐπαλείψαντα, ὑπογραμμὸν τὸν τῶν ἀσκητῶν, καὶ ἐν Ἀποστόλοις Ἱερομάρτυρα.

Ἄλλοτερον προσόμιον. Δίς

Δεῦτε τῶν Ὁρθοδόξων τὸ σύστημα, εὐφημήσωμεν τὸν

Χριστολάτρη, τὸ τῆς εὐσεβείας ὑπόδειγμα, τὸν τοῖς Ἀναργύροις ἐφάμιλλον, καὶ τὰ ἴσα φέροντα τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς πάντας γινώσκει τῇ θείᾳ πλουτίσαντα, καὶ πάντων τὰ ἥθη κατακοσμήσαντα, ἀναργύρους τὰς διδασκαλίας προχέοντα πᾶσιν, ἐν Ἱερουσολαίμῃ ἐκλάψαντα, ὃν ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄλλο ὅμοιον. Δίεξ.

Δεῦτε τῶν εὐσεβῶν ἅπαν σύνταγμα, ἐγκωμίων ἀνθεσιν ἐπιλέκτοις, τοῦ Χριστοῦ θεράποντος στέφωμεν Κάραν τὴν Ἀγίαν χρεωστικῶς, τὴν τοῖς μετὰ πόθου προσιοῦσαι, τὴν χάριν δαφιλεστάτην καταχέουσιν, καὶ νόσους πολυτρόπους ἀπολαύνουσιν, ὡς παρὰ Θεοῦ κομισαμένην, ἀντάξιον τῶν πόνων, τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν. ἣν ὁ Χριστὸς ἐδωρήσατο ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν ὄντων ἐκμελετήσας τὸ ἄστατον, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ εὐαγγελικῶς ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἀποστολικῶς τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας πᾶσι διέσπειρας, ἀναργύρως τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων δαφιλευόμενος· ὅθεν κατὰ Παῦλον τοῖς πᾶσιν ἐβόας· ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων· ἀλλὰ καὶ νῦν αἰτοῦμεν σε, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, ὡς παρρησίαν ἔχων πολλήν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον, μὴ διαλείπης πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πίσει καὶ πόθῳ σου τῇ Σοφῇ προσιόντων τῇ Ἀγίᾳ, καὶ πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν σεβάσμιον μνῆμην σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσεισε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον;

Προκείμενον. Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ.
μγ'. 9.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γινώτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμοῦ οὐκ ἔσται· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσψα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Προφητείας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ.
γ'. 1.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνως τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη χάκωσις ἢ ἐξόδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώπων ἔαν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάβησιν, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται, κρινούσιν ἔθνη,

καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ.
ε. 16.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπειας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν Κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκλίου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλείρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγχλήσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιχμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρομένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῶν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Αἴτην τοῦ Ἀγίου. Ὁχος α΄.

Τίσε προσκαλέσωμεν τρισμακάρο, Μάρτυρα, ὅτι ὑπὲρ

Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας· κήρυκα, ὅτι τὸν τόνον τῆς τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξας. Ἀπόστολον, ὅτι τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποστολικῶς τοῖς πιστοῖς διετράνωσας· Μοναστὴν τε, ὅτι τὸν σὸν βίον, ὥσπερ κάτοπτρον καθαρὸν τῆς ἀσκήσεως ἐγκατέλιπες· Ἱερέα, ὅτι ἱεουργῶν, σεαυτὸν ὥσπερ θυσίαν καθαρὰν, προσήγαγες τῷ Κυρίῳ σου, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ συθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἐκτελοῦντων τὴν μνήμην σου.

Ὁμοιον.

Τοὺς λαμπροὺς ἀγωνιάς σου, οὓς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἠγωνίσαι, τίς διηγῆσεται; Ἱερομάρτυς πανένδοξε, τοὺς ἰδρωτάς, τοὺς πόνους, τοὺς ἀνὰ πᾶσαν Πόλιν προσγινομένους σοι διὰ τὸ κήρυγμα, ἀνθ' ὧν παρὰ Χριστοῦ ἀπείληφας τὴν τῶν οὐρανῶν κληρουχίαν· ὅθεν καὶ ἡμεῖς, αἰτοῦμέν σε πανσεβάσμιε, ὡς παρρησίαν εὐράμενος παρὰ Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁμοιον.

Αποστολικῶς τὸν δρόμον τετέλεχας, ἀσκήσει πρότερον τὸν βίον, ἀγνισάμενος καὶ ἀπαθεία ἀνθ' ὧν ὁ Χριστὸς, πλουσίαν τῶν θαυμάτων κεχορήγηκέ σοι τὴν ἐνέργειαν, ὁ μόνος τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας ἀντιδοξάζων, καὶ θαυμαστῶν ὁ τῶν θαυμάτων χορηγὸς τοῖς ἐν τῇ γῇ Ἀγίοις· ὅθεν καὶ ἡμεῖς σήμερον, σοῦ τῇ Σορῷ προσιόντες τῇ Ἀγίᾳ, μετ' εὐλαβείας τὴν κόνιν ἀσπαζόμεθα, τοῖς πᾶσιν ὡς ἀληθῶς, ἄφθονα τὰ ἰάματα χορηγοῦσαν, αἰτούμενοι πανσεβάσμιε, διὰ σοῦ τυχεῖν ἀφέσεως πταισμάτων, καὶ χολάσεως λυτρωθῆναι τοὺς τιμῶντάς σε.

Ὅμοιον.

Ο τὰ ὕδατα Πάτερ, ἐξ ἀκαθάρτων εἰς διειδῆ καὶ πόσιμα, μεταποιησάμενος λόγῳ μόνῳ, καὶ λαὸν δίψῃ συνεχόμενον, καὶ βοῶντα κορέσας, τὴν ἐμὴν ψυχὴν Ὅσιε, ὅλην ῥυπαρὰν καὶ ἀκάθαρτον, καθαρὰν ἀνάδειξον ταῖς εὐχαῖς σου, καὶ πόσιμον προσάγαγε, καθάπερ ὕδωρ διειδές, τῷ διψῶντι Θεῷ, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν παντὸς τοῦ πλάσματος, τῷ παρέχοντι διὰ σοῦ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ο σιε Πάτερ, τοῖς ὁπαδοῖς τοῦ Χριστοῦ κατ' ἔχνος ἐπόμενος, εὐαγγελικῶς τὸν βίον διανύσαι διέγνωκας, κόσμον καὶ τὰ ἐγκόσμια πάντα, ἡγησάμενος σκύβαλα, πρὸς τὴν ἄνω ὄντως μακαριότητα, μηδὲν σεαυτὸν προτιμῶν, τῆς τῶν ἀδελφῶν τῶν συγγενῶν σοι κατὰ σάρκα σωτηρίας· ἀλλ' ἵνα πάντες τινες διὰ σοῦ σωθῶσι τὸ αἷμα τὸ σὸν κατὰ Παῦλον ἐξέχεας, καὶ τὸν Δεσπότην Χριστὸν, τὸν δυνατὸν μιμούμενος, σεαυτὸν τῆς τῶν πολλῶν, ὥσπερ λύτρον σωτηρίας παρέδωκας· καὶ Χριστῷ προσήγαγες ταῖς καθ' ἡμέραν διδασκαῖς σου, ἔθνη τῆς γῆς τὰ βάρβαρα, ὅπως εἰς τὴν αὐτοῦ Βασιλείαν τὴν οὐράνιον, μετ' αὐτῶν εἰσέλθης κρᾶζων, ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἄμωι ἔδωκεν ὁ Θεός.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθέने.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος δ'.

Ὅς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Α ριστεὺς ὡς ἀήττητος, τοῦ ἐχθροῦ πᾶσαν ἔννοιαν, εὐθαρσῶς διήλεγξας, καὶ κατήσχυνας, ὡς ἐκ Θεοῦ κομισάμενος,

πλουσίαν τὴν δύναμιν, κατὰ πάντων δυσμενῶν, ἀρισεύων τοῦ Πνεύματος τοῖς χαρίσμασι, καὶ τροπαῖα τῆς νίκης κατὰ πάντα, ἀναστήσας τόπον Πάτερ, σεφηφορῶν ἐξεδήμησας.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Τ οῖς ἐνθέοις διδάγμασι, τὴν ὑψήλιον ἅπασαν, εὐσεβῶς κατήρδευσας, Ἱερώτατε, σπείρας τὸν λόγον τῆς πίστεως, Κοσμᾷ ἀξιάγαγε, ταῖς τῶν πάντων ἀκοαῖς, καὶ κομῶντας ὡς σάχυας ἐναπέδειξας, ἀρεταῖς ταῖς ἐνθέοις, τοῖς σοῖς λόγοις, καὶ προσήγαγες ὡς θῦμα, τῷ σῷ Δεσπότη εὐπρόσδεκτον.

Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν.

Α ρετὴν πᾶσαν ἥσκησας, ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, καὶ Μαρτύρων καύχημα, ἐναρέτου τε, ζωῆς τῆς ὄντος ὑπόδειγμα, Κοσμᾷ ἀξιάγαγε, τῆς Τριάδος γεγονώς, καθαρὸν εὐδιαίτημα, ἧ καὶ πρέσβευε, ἱλασμόν τῶν πταισμάτων δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει σε τιμῶσι, καὶ σωτηρίαν, καὶ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τ ῶν εὐσεβῶν τὰ πλῆθῃ, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Κοσμᾷ Ἱερώτατε, διὰ γὰρ σοῦ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθείαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν, μακάριος εἰ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ τῶν πιστῶν τὸν σύλλογον ταῖς Ἱεραῖς σου διδασκαῖς, τῷ Θεῷ προσενέγκας, ὡς θῦμα εὐωδέσατον. Ἀγγέλων συνόμιλλε, Ἀποστόλων ὁμότροπε, Μαρτύρων ὁμόσκηνη καὶ δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἀνύμφευτε Παρθέने ἡ τὸν Θεὸν ἀφράσως.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ωδαὶς εὐφημήσωμεν τὸν εὐκλεῶς τοῖς χοροῖς, Μαρτύρων ἐμπρέψαντα, θυτῶν τε καὶ ἀσκητῶν, Κοσμάν τὸν αἰοῖδιμον, σήμερον συνελθόντες τῇ σεπτῇ αὐτοῦ μνήμῃ, νέμει γὰρ τὰς ἰάσεις τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν, ὡς ἔχων παρρῆσίαν πρὸς Χριστὸν ὡς Ἰσαπόστολος.

Καὶ νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. Εἰς τὸν Ὁρθρον, Θεὸς Κύριος. Τὸ τροπάριον τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν Κάθισμα. Ἦχος α'.
Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὴν πίσιν τοῦ Χριστοῦ, ἀρραγές ὥσπερ ὄπλον, προβάλλων νικητὴς κατ' ἐχθρῶν ἀνεδείχθης, ἀκονῶν ὥσπερ σφάγανον, τὸν σὸν λόγον ἀπότομον, ᾧ κατέταμες τὰς τοῦ βελίαρ ἐνέδρας, καὶ κατέκοψας τῆς ἀσεβείας τὰς ρίζας, μαχαίρα τοῦ πνεύματος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπισάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς καὶ μετὰ τόχον φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σὲ γὰρ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ προσάσιαν, σὲ κειτήμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Ἦχος πλ. α'.
Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εὐσεβείας τὸν σπόρον ἐνσπεύρας Ὅσιε, ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων, ἀδρῶς ἐθέρισας, διδαγμάτων εὐσεβῶν σου τὰ δράγματα, καὶ προσήγαγες Χριστῷ, εὐάρεστον ὡς ἀπαρχὴν, ἀνθρώ-

πων ἄπειρα πλήθη, Ὁρθοδοξίας κομῶντα, δόγμασιν οἰάπερ εἰχυσας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προσρεχόντων εἰς σέ, χαῖρε ἀχείμασε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνούντων τὸν τόχον σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἦχος β'.
Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς σου, Ἱερομάρτυς, συνελθόντες σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ σου, ἅσμασιν ἀνευφημοῦμεν, ᾧ Θεηγόρε, πόθῳ τε προσπίπτοντές σε Σορῷ τῇ θεῇ, κομιζόμεθα πλουσίως, λύσιν παντοίων νόσων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η τοῦ κόσμου Δέσποινα τὴν σωτηρίαν τεκοῦσα, σωτηρίαν δώρησαι τοῖς ὑμνηταῖς σου Παρθένε· ἅπαντα γὰρ δυνατά σοι πρὸς τὸν Υἱόν σου, ὄντινα καὶ δυσωποῦσα μὴ διαλείπῃς, ὑπὲρ πάντων τῶν σῶν δούλων, ἵνα ῥυσθῶμεν πύρρος τῆς Κολάσεως.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.
Προκείμενον. Θυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις. σιχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ζήτηι τῇ κς'. Ὁκτωβρίου. Δόξα. Ταῖς τοῦ Διδασκάλου πρεσβείαις,
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τὸ ἰδιόμειλον. Ἦχος β'.

Τὸν νοῦν ἀναπτερώσας πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, καὶ παιδόθεν ἀσκήσει καὶ μελέτῃ συζήσας τῇ κατὰ Θεὸν, ἐκ τοῦ Ἀθωνος ὥρμησας, καθάπερ ἄλλος Νεῖλος, καὶ τὰς διψώσας ψυχὰς, πλουσίως ἐπότισας, τῇ ἐπομβρία τῶν λόγων σου, ἃς καὶ καρποφόρους τῆς θείας ἐπιγνώσεως ἐναποδείξας, τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου σου ἀκήκοας, εἰσελθε δοῦλε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἀγίου.
Ἦδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀμαρτηλάτην Φαραώ.

Ως Ἱερεὺς τοῦ Δεσπότη γνήσιος, Ἱεουργῶν τῷ Θεῷ, καὶ τῶν Ἀποστόλων ὁπαδὸς γενόμενος, τὴν πίσιν διетράνωσας, δόγμασιν Ὁρθοδόξοις, καὶ λόγοις πάντας καθοδηγῶν, πρὸς τὴν θεογνωσίαν ἀνείλχυσας.

Υπογραμμὸν Ἀσκηταῖς καὶ Μάρτυσι, καὶ Ἱερεῦσι σοφῇ, πᾶσι τὸν σὸν βίον, ἀρετῶν κατέλιπες, κανόνα ἀκριβέστατον, τῆς πρὸς Θεὸν πολιτείας, καὶ στάθμην ὄντως ἀλάθητον, ἣν διακρατοῦντες σωθείημεν.

Τοῦ σοῦ Δεσπότη τὸν στυγερὸν ἐβάξασας, σὺ διὰ βίου παντὸς, διὰ τούτου Πάτερ ἐκτελῶν τεράσια, τοῖς πόθῳ προσιοῦσί σοι, δι' οὗ νῦν σαῖς πρεσβίαις, τὰς προσβολὰς τοῦ ἀλάστορος, Πάτερ ἐκφυγεῖν δυνηθείημεν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον ἀληθῆ γινώσκοντας, καὶ προσάσιαν

βροτῶν, πάντων καὶ μεσίτην, πρὸς ὃν περ ἀπεκύησας, περὶσωζε Πανύμνητε, πάντα γὰρ δυνατὰ σοι τὸν πάντων κτίστην καὶ Κύριον, βρέφος τετοκυῖα τὸν ἄχρονον.

Ἦδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Λελεπρωμένον μου τὸν νοῦν, ταῖς τῶν παθῶν κακωδίαις, ἀνακάθαρον ταῖς ἱεσίσαις σου Μάκαρ, καὶ ἀπόπλυνον φωτὶ τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ὅπως καὶ γὼ δοξάζω, τὸν σέ δοξάσαντα Κύριον.

Αποκαθάρας σου τὸν νοῦν τῇ καθαρᾷ πολιτείᾳ, πρὸς Θεὸν ἀνεπτερώθης Τρισμακάκ, καὶ προσέδραμες Χριστῷ, ὡς Ἱερεὺς πανάριστος, προσενεγκὼν ὡς θῦμα, αἷμα τὸ σὸν καὶ ἀκροθήνιον.

Τὴν χερσοθεῖσαν μου ψυχὴν, ἀνάδειξον καρποφόρον ἀρετῶν ταῖς σαῖς εὐχαῖς Θεοφόρε, καὶ γὰρ ἔχεις τὴν ἰσχὺν τελεῖν καὶ μετὰ θάνατον, τοῖς προσιοῦσι πόθῳ σοῦ τῇ Σοφῇ τὰ θαυμάσια.

Εσκοτισμένον μου τὸν νοῦν, ταῖς τῶν παθῶν τρικυμίαις, καταφαίδρυνον τῷ τοκετῷ σου Παρθένε, καὶ καταύγασον Ἀγνή φωτὶ τοῦ γεννηθέντος σοι, ἵνα τοῦτον δοξάζω, καὶ σέ γεραίρω τὴν ἄχραντον.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ποταμούς ἐξήρανας τῆς ἀσεβείας, προσριφεῖς τοῖς

ρεύμασι τοῖς ποταμίοις Ἀριστεύ, καὶ στεφηφόρος ἀνέδρα-
μες πρὸς αἰωνίους σκηνάς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Η τὸ φῶς τὸ ἄδυτον ἀποτεκοῦσα, τῆς ψυχῆς κα-
ταύγασον τοὺς ζοφεροὺς μου ὀφθαλμούς, καὶ τὴν ἀχλὺν τῆς
καρδίας μου τῷ τοκετῷ σου διάλυσον Δέσποινα.

ᾠδὴ δ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ε χοιμι πρὸς Κύριον, ταῖς σαῖς λιταῖς εὐρεῖν ἔλεος, καὶ
γὰρ πλουτεῖς θείας παρρησίας, Τριάδος μύσης γενόμενος.

Ε χοιμι πρὸς Κύριον, σὲ δυσωποῦντα πανόλβιε, λύσειν
λαβεῖν τῶν ἀμπλακημάτων, καὶ δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ε ὕροιμι πρὸς Κύριον, δι' ὃν σαυτὸν ἀνατέθukas, Μάρτυς
Χριστοῦ, εὐπροσώπως εἶναι, παρρησίαν ταῖς πρεσβείαις σου.

Ι λεόν μοι Δέσποινα, τῷ σῷ ἰκέτῃ ἀπέργασαι, τὸν σὸν
Υἱόν, πρὸς αὐτὸν χρωμένη, πανσθενεσάταις μεσιτείαις σου,

ᾠδὴ α'. Ὡνα τί με ἀπώσω.

Τ ὁ ποτάμιον ρεῖθρον, τῇ προσρίψει σου Πάτερ ἡγίασας,
τριημερονυχτεύσας, ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸν Δεσπότην σου, ὃν μὴ
διαλείπης ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύων, ὅπως ῥυσθῶμεν τῆς Κο-
λάσεως.

Τ ὦ φωτὶ τῆς Τριάδος τὴν διάνοιαν ἐλλαμπόμενος τὴν
Τριάδα πᾶσιν, ἐν μονάδι τρανῶς ἀνεκήρυξας, μίαν τὴν οὐσίαν,
τρισὶ δὲ τοῖς προσώποις, Πατρός, Υἱοῦ, καὶ Θεοῦ Πνεύματος.

Τ ὁ δυσῶδες τοῦ βίου τούτου καὶ τὸ μάταιον ἀπο-
κρούσάμενος, μύρῳ τῆς Τριάδος, νουνεχῶς Πάτερ προσέ-
δραμες φέρων ὥσπερ θῦμα, καὶ ἀπαρχὴν τῷ σῷ Δεσποτῇ,
αἷμα σὸν Ἱερῶτατε.

Θεοτοκίον.

Η τὸ φῶς τετοκεῖα, τὸ τῆς τριφεγγοῦς Τριάδος με
φώτισον, τὸν ἐσκοτισμένον, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν τὸν δει-
λαιόν, ἄλλην γὰρ ἐκτός σου, θερμὴν μεσίτρειαν οὐκ ἔχω,
πρὸς ὃν ἔτεκες ἀπείρανδρε.

ᾠδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ,

Ι λαρωτάτῃ φωνῇ, καὶ λόγοις πείθων Μακάριε, εἰλκυ-
σας πάντα πιστὸν πρὸς Θεῖαν ἐπίγνωσιν, πάντας ἐπιγνώμο-
νας τῆς θεοσεβείας, ἐνδεικνὺς τοὺς πρὶν ἀγνώμονας.

Ι ερουργῶν τῷ Θεῷ, σαυτὸν ὑπὲρ τούτου τέθukas ἵνα
καὶ ζήσης αὐτῷ, κοινωνὸς γενόμενος, πάθους τοῦ Δεσπό-
του σου, ἐν τῇ ἀθανάτῳ Βασιλείᾳ τῇ τῶν Οὐρανῶν.

Τ οῖς μονασαῖς ποδηγόν, τοῖς Ἱερεῦσιν ὑπόδειγμα, κα-
τέλιπες τὸν σὸν ζῆν, οὔπερ ἀντεχόμενοι, ἐπαναστραφεῖν-

μεν, ἐξ ὁδῶν τῆς πλάνης, πρὸς γινῶσιν θείαν ταῖς πρεσβείαις σου.

Τὴν τοῦ ἐλέους πηγὴν σὲ τὴν Παρθένον καὶ ἄσπιλον, καθικετεύω σεμνή, ὅπως εὕρω ἔλεος, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, καὶ πταισμάτων, ταῖς εὐπροσδέκτοις μεσιτείαις σου.

Κοντάκιον. Ὦχος δ'.

Τῆς Αἰτωλίας προελθὼν Θεοφόρε, καὶ ἐν τῷ Ἀθω μοναστῆς χρηματίσας, καὶ μυηθεὶς ὡς ἀληθῶς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, πᾶσιν ἀνεκήρυξας ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ Χριστῷ προσήγαγες παμμακάριστε πάντας, τῶν Ἀποστόλων ὁγ-
τως μιμητῆς, Ἱερομάρτυς τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τῶν μαρτύρων καλλονήν, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τὸν κήρυκα τῆς Πίστεως, καὶ ὑπηρέτην τοῦ λόγου, τῶν Ἱερέων ὑπογραμμὸν, καὶ Ἀποστόλων μιμητὴν ἄριστον ἐν ψαλμοῖς εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, καὶ ἐγκωμίων ἄνθεσι κατασέ-
ψωμεν αὐτοῦ Κάραν τὴν Ἀγίαν, ἐξ ἧς ἀφθονα προχεῖται τὰ ἰάματα, καὶ δαψιλῇ τοῖς πόθῳ προσιοῦσιν ἐνεργεῖται τὰ θαυμάσια, ἣν καὶ πιστῶς ἀσπαζόμενοι, τούτῳ προσείπωμεν·
Χαίροις ὁ τῆς ἀσεβείας τὰς ρίζας ἐκτενῶν τῇ δρεπάνῃ τῶν λόγων σου καὶ εὐσεβείας τὸν σπόρον τοῖς ὡσὶ καὶ καρδίαις πάντων ἐνσπεύρας. Χαίροις ὁ τῆς πίστεως κήρυξ, καὶ Ἐκκλησίας στύλος ἀκλόνητος· ἣν περίζωσε διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου· ἔχεις γὰρ παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον, τῶν Ἀποστόλων ὁπαδὸς γενόμενος, καὶ Μαρτύρων χοροῖς ἐμπρέπων τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ κδ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Κοσμᾶ τοῦ Ἱερομάρτυρος, καὶ Ἰσαποστόλου.

Κοσμᾶς ὁ Κόσμου κόσμος, ἡδ' ὠραιότης,
Κόσμον λοιπῶν πρόσκαιρον ἀγῆρω ἔχει.
Θάνεν διὰ βρόχου Κοσμᾶς εἰκάδι τετάρτη.

ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΟΣΜΑ.

Οὗτος ὁ τῇ ἀληθείᾳ Ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ, Διδάσκαλος, καὶ Κήρυξ τοῦ Θείου Εὐαγγελίου Κοσμᾶς, ἦτον ἀπὸ τὴν Αἰτωλίαν, ἀπὸ ἑνα μικρὸν χωρίον, ὀνομαζόμενον Μέγα Δένδρον· γονέων εὐσεβῶν υἱὸς, παρὰ τῶν ὁποίων ἀνατραφεῖς, καὶ παιδευθεὶς ἐν παιδείᾳ, καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ὅταν ἦτον χρόνων εἴκοσι, ἴσως καὶ ἐπέκεινα, ἄρχισε νὰ διδάσκη τὰ Γραμματικά ὑπὸ κάτω εἰς τὸν Ἱεροδιάκονον Ἀνανίαν τὸν καλούμενον Δερβισάνον. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἄρχισε μὲ φήμην μεγάλην καὶ τὸ Σχολεῖον τοῦ Βατοπαιδίου εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, μετέβη εἰς ἐκεῖνο μὲ ἄλλους ἐδικοὺς τοῦ συμμαθητᾶς, οὐκ ὀλίγους. Ἐκεῖ ἐτελείωσε τὰ Γραμματικά ὑποκάτω εἰς τὸν Διδάσκαλον Παγαγιώτην Παλαμᾶν. Μετὰ δὲ ταῦτα παρέλαβε καὶ τὴν Λογικὴν ἀπὸ τὸν Διδάσκαλον Νικόλαον Τζαρτζούλιον τὸν ἐκ Μετζόβου, ὅστις ἐκεῖ ἐσχολάρχησε μετὰ τὸν σοφώτατον Εὐγένιον. Ἦτον δὲ ἀκόμα λαϊκὸς Κώνστας καλούμενος, πλὴν καὶ εἰς τὸ σχῆμα ὄντας τῶν λαϊκῶν, ἐφαίνετο ἐστολισμένος μὲ τὴν σεμνότητα τοῦ Μοναδικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ πάντα ἡγωνίζετο, καὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐγύμναζε πρὸς τελείαν ἀσκησιν. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν κακῇ τύχῃ ἡ περιφημία ἐκείνη Σχολή, ἀναχωρησάντων τῶν Διδασκάλων, ἐρημώθη, καὶ κατήντησε νὰ γένῃ ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, τότε δὴ καὶ ὁ καλὸς Κώνστας ἀναχωρήσας ἐκείθεν, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Φιλοθέου.

Καὶ ἐκεῖ πρῶτον μὲν ἐκουρεύθη Μοναχός, καὶ εἰς τοὺς πόνους τῆς μοναδικῆς ζωῆς ἐχώρισε προθυμότατα. Μετὰ δὲ τοῦτο, τῆς Μονῆς χρείας ἐχούσης Ἐφημερίου, προτροπῇ σφοδρότερα, καὶ δεήσει τῶν Πατέρων, χειροτονεῖται καὶ Ἱερομόναχος. Εἶχε δὲ πόθον πολὺν ὁ Μακάριος εἰς τὴν καρδίαν του ἐξ ἀρχῆς, ἐτι κοσμικὸς ὢντας, διὰ νὰ ὠφελήσῃ καὶ τοὺς Ἀδελφούς του Χριστιανούς ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἔμαθε. Καὶ πολλάκις ἔλεγε, πῶς οἱ ἀδελφοί μας Χριστιανοί, ἔχουν μεγάλην χρεῖαν ἀπὸ λόγον Θεοῦ. Καὶ ὅτι χρέος ἔχουν ἐκεῖνοι, ὅπου σπουδάζουν νὰ μὴ τρέχουν εἰς ἀρχοντικά, καὶ αὐτὰς μεγάλων, καὶ νὰ ματαιώνωσι τὴν σπουδὴν τους, διὰ νὰ ἀποκτήσουν πλοῦτον, καὶ ἀξιώματα, ἀλλὰ νὰ διδάσκωσι μάλιστα τὸν κοινὸν λαόν, ὅπου ζῶσι μὲ πολλὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ βαρβαρότητα, διὰ νὰ ἀποκτήσουν μισθὸν Οὐράνιον, καὶ δόξαν ἀμάραντον. Ἀλλὰ μὲ ὅλον ὅπου εἶχε τόσον πόθον, καὶ ζῆλος πολὺς ἀναπτεν εἰς τὴν ἱεράν του καρδίαν, διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν πολλῶν, ὅμως πάλιν καὶ συλλογιζόμενος πόσον εἶναι μέγα καὶ δύσκολον τὸ ἐγχεῖρημα τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος, ὡς ταπεινόφρων, καὶ μέτριος, δὲν ἐτόλμησε ἀπ' ἑαυτοῦ νὰ τὸ ἐπιχειρισθῇ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν θεῖαν βούλησιν. Ὅθεν θέλωντας νὰ δοκιμάσῃ ἂν εἶναι τοῦτο θέλημα Θεοῦ, ἀνοίγει τὴν Θεῖαν Γραφὴν καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐρέθη εὐθὺς ἔμπροσθέν του τὸ λόγιον τοῦ Ἀποστόλου ὅπου λέγει. «Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος». (ἀ. ἰ. 24) ἤγουν· ἂς μὴ ζητῇ τινὰς μόνον τὸ συμφέρον τὸ ἐδικόν του, ἀλλὰ καὶ τὸ συμφέρον τοῦ ἀδελφοῦ του. Πληροφορηθεὶς λοιπὸν ἐκ τούτου, καὶ φανερώσας τὸν σκοπὸν του τοῦτον καὶ εἰς ἄλλους Πνευματικούς Πατέρας, καὶ λαβὼν συγχώρησιν παρ' αὐτῶν, πηγαίνει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ ἀνταμώσῃ καὶ τὸν ἀδελφόν του Διδάσκαλον Χρῦσανθον, ὅστις καὶ τὸν ἔδειξε καὶ μερικὴν τινα τέχνην ρητορικὴν, διὰ νὰ ὁμιλῇ τάχα, μὲ κάποιαν μέθοδον. Φανερώσας λοιπὸν καὶ εἰς τοὺς ἐκεῖσε εὐλαβεστέρους Ἀρχιε-

ρεῖς, καὶ διδασκάλους τὸν αὐτὸν λογισμὸν του, καὶ εὐρὼν ὅλους συμφώνως παρακινούντας αὐτὸν εἰς τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, λαμβάνει ἑγγραφον ἄδειαν παρὰ τοῦ τότε Πατριαρχέοντος Σεραφεῖμ τοῦ ἐκ Δελβίνου, καὶ οὕτως ἀρχισεν ὁ Μακάριος νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, πρῶτον μὲν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὰ χωρία τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐκεῖθεν δὲ ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναύπακτον, εἰς Βραχῶρι, εἰς Μεσολόγγι, καὶ ἄλλους τόπους, καὶ πάλιν ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν· καὶ συμβουλευθεὶς μὲ τὸν τότε Πατριάρχην Σωφρόνιον, καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν νέαν ἄδειαν, καὶ εὐλογίαν, ἀρχισε νὰ κηρύττῃ πάλιν τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου μὲ περισσοτέραν θερμότητα, καὶ ζῆλον. Καὶ δὴ περιελθὼν ὅλα σχεδὸν τὰ Δουκάνησα, καὶ διδάξας τοὺς Χριστιανούς νὰ μετανοοῦν, καὶ νὰ πράττουν ἄξια ἔργα τῆς μετanoiας, ἐκεῖθεν ἐγύρισεν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος κατὰ τὸ 1775 ἔτος, καὶ περιπατήσας εἰς τὰ ἐκεῖθεν Μοναστήρια, καὶ Σκήτας, καὶ διδάξας τοὺς ἐν αὐτοῖς Πατέρας, ἔμεινεν ὀλίγον καιρὸν ἀναγινώσκωντας τὰ θεῖα βιβλία τῶν Πατέρων. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ ὑποφέρῃ περισσότερον, ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ὅπου ἀναπτεν εἰς τὴν καρδίαν του διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν Χριστιανῶν, (καθὼς πολλάκις ὁ ἴδιος τὸ ἔλεγεν εἰς πολλοὺς Πατέρας) ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ ἅγιον Ὅρος, καὶ ἀρχινῶντας ἀπὸ τὰ ἔξω τοῦ Ὁρους χωρία, ἐπῆγε κηρύττωντας εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὴν Βόρροϊαν, καὶ εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Μακεδονίαν. Ἐπροχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Χιμαράς, Ἀκαρνανίας, Αἰτωλίας, ἕως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀρταν, καὶ τὴν Πρέβεζαν. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπλευσεν εἰς τὴν Ἀγίαν Μαύραν, καὶ εἰς Κεφαλληνίαν, καὶ ὅπου ἂν ἐπῆγενεν ὁ Τρισμακάριστος, ἐγένετο μεγάλη σύναξις τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἤκουον μετὰ κατανύξεως, καὶ εὐλαβείας τὴν χάριν καὶ γλυκύτητα τῶν λόγων του, καὶ ἀκολούθως ἐγένετο καὶ μεγάλη διόρθωσις, καὶ ὠφέλεια ψυχικὴ. Ἦτον δὲ ἡ διδασκαλία του, καθὼς ἡμεῖς αὐτίκοι αὐτῆς ἐγενόμεθα, ἀπλουστάτη, ὥσάν

ἐκεῖνη τῶν ἀλιέων. Ἦτον γαλήνιος, καὶ ἡσύχιος, ὅπου ἐφαίγετο καθολικὰ νὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ ἱλαροῦ καὶ Ἀγίου Πνεύματος. Μάλιστα δὲ εἰς τὴν Νῆσον τῆς Κεφαλληνίας μέγαλον καρπὸν ψυχικῆς ὠφελείας ἔκαμεν ὁ Ἱερὸς οὗτος Διδάσκαλος μὲ τὸν σπόρον τῆς ἐνθέου Διδασκαλίας του. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς ἄνωθεν συνήργει καὶ ἐβεβαίωσε τὰ λόγια του μὲ τὰ ἀκόλουθα σημεῖα, καὶ θαύματα, καθὼς ποτὲ διὰ τῶν τοιούτων θαυμάτων ἐβεβαίωσε καὶ τὸ κήρυγμα τῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων του. Διότι εἰς τὴν Νῆσον ταύτην ἦτον ἓνας πτωχὸς ῥάπτης, ὅστις εἶχεν ἀπὸ χρόνων πολλῶν τὸ δεξιὸν χεῖρ ξηρὸν, καὶ ἀνενέργητον. Οὗτος λοιπὸν προσδραμὼν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐδέετο νὰ τὸν ἰατρεύσῃ. Ὁ δὲ ἐπαρακίνησεν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ μὲ εὐλάβειαν εἰς τὴν διδασκαλίαν του, καὶ ὁ Θεὸς θέλει τὸν εὐσπλαγχνισθῇ. Ὑπήκουσεν ὁ πτωχὸς, καὶ ἀφοῦ ἤκουσε τὴν διδασκαλίαν του, ᾧ τοῦ θαύματος!! τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐρέθη τελείως θεραπευμένος. Ἄλλος πάλιν παράλυτος, ἀκούοντας τοῦτο τὸ παράδοξον, ἔκαμε νὰ τὸν ὑπάγουν μὲ τὴν κλίνην εἰς τὴν ὥραν τῆς διδασκαλίας του, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔμεινε καὶ αὐτὸς ὅλος ὑγιής, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶντας τὸν Ἅγιον. Εἰς τὸ κάστρον τῆς Ἀσσοῦ, ἦτον ἓνας εὐγενὴς, ὅστις εἶχε δεινὴν ἀσθενείαν εἰς τὰ αὐτιά, ὅπου ἀπὸ πολλοὺς χρόνους ἦτον σχεδὸν χαμένη ἡ ἀκοή του. Οὗτος πηγαίνωντας μὲ εὐλάβειαν καὶ πίστιν ἐκεῖ ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἅγιος, εὐθὺς ἄρχισε νὰ ἀκούῃ καθαρά, καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε τεθεραπευμένος. Εἶναι ἓνα χωρίον τῆς Κεφαλληνίας ὀνομαζόμενον Κορονοί· ἀπὸ τοῦτο τὸ χωρίον περνῶντας ὁ Ἅγιος ἐν καιρῷ καλοκαιρίου, ἐδίψησεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσουν νερὸν ἀπὸ τὸ ξηροπήγαδον ὅπου ἦτον ἐκεῖ κοντά. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶπαν ὅτι ἦτον εὐκαιρον, ὅμως διὰ νὰ τοῦ κάμουν ὑπακοήν, ἐπῆγαν καὶ εὐγαλὰν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ πηγαδίου νερὸν γεμάτον ἀπὸ λάσπην καὶ χῶμα, καὶ τοῦ τὸ ἤφεραν, καὶ βάνωντας αὐτὸ εἰς τὸ στόμα του, ἐπιεν ὀλίγον τι, καὶ ἀπὸ τότε ἀνέβλυσεν

παραδόξως τὸ ξηροπήγαδον ἐκεῖνο, νερὸν καθαρὸν, καὶ εἶναι πάντοτε γεμάτον καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαίρι, καὶ εἰς πολλὰς ἀσθενείας γίνεται ἱατρικόν. Διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ὅπου δὲν τοὺς ἐχώρει κάμμία ἐκκλησία, ἐξ ἀνάγκης ἔκανε τὴν διδασκαλίαν του ἐξω εἰς τὰς πεδιάδας, ὅθεν ἐσυνήθισε, καὶ ὅπου ἐμελλε νὰ σταθῇ νὰ διδάξῃ πρῶτον ἔλεγε, καὶ ἐκατασκεύαζαν ἓνα Σταυρὸν ξύλινον μέγαλον, καὶ τὸν ἔσταιναν ἐκεῖ. Ἐπειτα ἀκουμβίζοντας ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ τὸ σκαμνί, τὸ ὅποιον ὡς λέγουσι τοῦ τὸ ἐκατασκεύασεν ὡς ἂν θρόνῳ, ὁ Κουρτ Πασιᾶς, εἰς αὐτὸ ἀναβαίνωντας ἐδίδασκε, καὶ μετὰ τὴν διδασκαλίαν, τὸ μὲν σκαμνὶ τὸ ἐδιάλυε, καὶ τὸ ἔπερνε μαζὺ του, ὅπου καὶ ἂν ἐπῆγαν· ὁ δὲ Σταυρὸς ἔμενεν ἐκεῖ, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ κηρύγματος τοῦ παντοτεινῆν. Εἰς ἐκείνους λοιπὸν τοὺς τόπους ὅπου ἦσαν στημένοι οἱ Σταυροί, ἐνήργει ὁ Θεὸς πολλὰ θαυμάσια. Διὸ καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ παζαρίου τοῦ Ἀργοστολίου, ἦτις εἶναι χώρα τῆς αὐτῆς Κεφαλληνίας, ὅπου ἄφησεν ὁ ἅγιος ἓνα τοιοῦτον Σταυρὸν, ἀνέβλησεν ἓνα νερὸν θαυμαστὸν, τὸ ὅποιον φαίνεται ἕως τὴν σήμερον, χωρὶς ποτὲ νὰ ὀλιγοσεύσῃ.

 ἀπὸ τὴν Κεφαλληνίαν ἀπέρασαν εἰς τὴν Ζάκινθον, συνωδευμένοι μὲ περισσώτερα ἀπὸ δέκα καίκια γεμάτα ἀπὸ εὐλαβεῖς Κεφαλλονήτας· ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ δὲν εὐτύχησεν ὁ εὐλογημένος, ὅθεν ὀλίγον τι διδάξας ἐκεῖ μόνον, ἐγύρισε πάλιν εἰς Κεφαλληνίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἐπῆγεν εἰς τοὺς Κορφοὺς, ὅπου καὶ ἐδεξιώθη μέγαλως παρὰ πάντων, καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐσυνάχθη πλῆθος πολὺ ἀπὸ τὰ χωρία διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀγίου, αἱ τῆς πόλεως πρεσβεύοντες τὸν εὐθὺν φοβούμενοι, παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ταχύτερον, καὶ οὕτως ἵνα μὴ αἴτιος γένηται σκανδάλων καὶ παραγῶν εἰς τοὺς λαοὺς, ἐκεῖθεν ἀναχωρήσας, μετέβη εἰς τὸ ἀντίπερα μέρος τῆς σερραῆς,

ἤγουν τῆς Ἀρβανιτίας, ὀνομαζόμενον ἅγιοι Σαράντα, καὶ ἐκεῖ ἐδίδασκε τοὺς χριστιανοὺς, περιπατῶν καὶ διερχόμενος τὰς βαρβαρικὰς ἐκεῖνας ἐπαρχίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐκινδύνευε νὰ χαθῇ τελείως ἡ εὐσέβεια, καὶ ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, διὰ τὴν πολλὴν ἀμάθειαν, ὅπου εἶχον οἱ ἐκεῖσε χριστιανοί, καὶ διὰ τὰ πολλὰ κακὰ καὶ φόνους καὶ κλεψίας, καὶ ἄλλας μυρίας παρανομίας, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν δεδομένοι, καὶ παρ' ὀλίγον ἦσαν χειρότεροι εἰς τὴν κακίαν ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς. ὅθεν εἰς τούτων τῶν χριστιανῶν τὰς κεχερσωμένας, καὶ ἐξηγριωμένας καρδίας σπεῖρας τὸν σπόρον τοῦ Θεοῦ λόγου ὁ Ἱερὸς Κοσμάς, ἔκαμε, συνεργούσης τῆς θείας χάριτος, πολλοὺς καὶ μεγάλους καρπούς· διατὶ τοὺς ἀγρίους ἡμέρωσε, τοὺς ληστὰς κατεπράυνε, τοὺς ἀσπλάγχχνους καὶ ἀνελεήμονας, ἔδειξεν ἐλεήμονας, τοὺς ἀνευλαβεῖς ἔκαμεν εὐλαβεῖς, τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀγροίκους εἰς τὰ θεῖα ἐμαθήτευσεν, καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ συντρέχουν εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, καὶ ὅλους ἀπλῶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἔφερεν εἰς μεγάλην μετάνοιαν καὶ διόρθωσιν, ὥστε ὅπου ἔλεγον ὅλοι, ὅτι εἰς τοὺς καιροὺς τῶν ἐφάνη ἕνας νέος Ἀπόστολος.

Εκατάστησε σχολεῖα πανταχοῦ διὰ μέσου τῆς διδασκαλίας του, τόσον Ἑλληνικὰ, ὅσον καὶ Κοινὰ, τόσον εἰς τὰς χώρας, ὅσον καὶ εἰς τὰ χωρία, διὰ νὰ πηγαίνουν τὰ παιδιά εἰς αὐτὰ, καὶ νὰ μαθάνουν δωρεὰν τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ ἐκ τούτων νὰ στερεώνωνται μὲν εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν, νὰ ὀδηγῶνται δὲ εἰς τὴν ἐνάρετον ζωὴν καὶ πολιτείαν. Κατέπεισε τοὺς πλουσίους καὶ ἡγόρασαν ὑπὲρ τὰς τέσσαρας χιλιάδας κολυμβήθρας μεγάλας χαλκωματένιας, πρὸς δώδεκα γρόσια τὴν κάθε μίαν, καὶ τὰς ἀφιέρωσεν εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἵνα εὐρίσκωνται ἐκεῖ παντοτεινὰ πρὸς μνημόσυνόν τους, διὰ νὰ βαπτίζωνται καθὼς πρέπει τὰ παιδιά τῶν χριστιανῶν. Ὀμοίως κατέπεισε τοὺς ἔχοντας τὸν τρόπον καὶ ἡγά-

ραζον βιβλία πατερικά, καὶ χριστιανικαῖς διδασκαλίαις, κομπολόγια, σταυροῦδια μικρὰ, καὶ μπόλιας, καὶ χτένια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ μὲν βιβλία τὰ ἐμοίραζε χάριν εἰς ἐκείνους, ὅπου ἤξευραν γράμματα, ἢ εἰς ἐκείνους ὅπου ὑπέσχοντο νὰ μάθουν· ταῖς δὲ μπόλιας ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας) εἰς τὰς γυναῖκας, διὰ νὰ σκεπάζουν τὴν κεφαλὴν των. Τὰ δὲ χτένια εἰς ἐκείνους, ὅπου ἔταζον νὰ ἀφήσουν τὰ γένεια, καὶ νὰ ζῶσιν ἐνάρετα καὶ χριστιανικά. Τὰ δὲ κομπολόγια, καὶ σταυροῦδια ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας) εἰς τὸν κοινὸν λαόν, διὰ νὰ συγχωροῦν τοὺς ἀγοράζοντας.

Εἶχε τεσσαράκοντα, ἢ πεντήκοντα Ἱερεῖς, ὅπου τὸν ἠκολούθουν κατόπιν, καὶ ὅταν ἔμελε νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλην ἐπαράγγελλε πρῶτον εἰς τοὺς χριστιανοὺς νὰ ἐξομολογηθοῦν νὰ νηστεύσουν, καὶ νὰ κάμουν καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ μεγάλην φωτοχυσίαν. Εἶχε γάρ ἐπίτηδες κατασκευασμένα μανουάλια ξύλινα χωροῦντα κάθε ἓνα ἀπὸ ἑκατὸν κηρία, τὰ ὁποῖα διαλύωντας τὰ ἔπερνε μαζί του. Ἐπειτα μοιράζωντας εἰς ὅλους κηρία δωρεὰν, ἔβαλλε τοὺς Ἱερεῖς καὶ ἐδιάβαζαν τὸ Ἅγιον εὐχέλαιον, καὶ ἐχρίοντο ὅλοι οἱ χριστιανοί, καὶ εἰς τὸ τέλος ἔκαμνε τὴν διδαχὴν. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἠκολούθη λαὸς πολὺς, δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες, ἐπρόσταζεν ἀπὸ τὸ ἑσπέρας, καὶ ἡτοίμαζαν σακκία πολλὰ ψωμὶ, καὶ καζάνια σιτάρι βρασμένον, ἔπειτα τὸ ἐπήγαιναν ἔξω εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἤθελε νὰ διαβῇ ὁ λαὸς, καὶ οὕτως ἔπερναν ὅλοι ἀπὸ ἐκεῖνο, καὶ ἐσυγχώρουν ζῶντας καὶ τεθνεώτας.

Ενήργησε δὲ ὁ Θεὸς δι' αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀλβανιτίαν, ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλους τόπους τοιαῦτα θαυμάσια.

Ένας Τούρκος αξιωματικός, ἡ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, ἡ ἀπὸ τὸν δαίμονα παρακινημένος, τόσον μῖσος ἔλαβε κατὰ τοῦ Ἁγίου, ὅπου μίαν φορὰν καθάλικεύοντας τὸ ἄλογόν του, ἔτρεχε διὰ νὰ τὸν φθάσῃ, καὶ νὰ τὸν κακοποιήσῃ. Ἀλλὰ τρέχοντας τὸ ἄλογον τὸν ἔρριξε κάτω, καὶ ἐσύντριψε τὸν δεξιὸν τοῦ πόδα, καὶ γυρίζοντας εἰς τὸ σπῆτι τοῦ, εὗρε τὸν υἱὸν τοῦ ἀποθαμμένον· ὅθεν μετανοήσας ἔστειλε ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν. Ἀπὸ τοὺς Φιλιάτες οἱ πρῶτοι Ἀγάδες ἐπῆγαν διὰ νὰ ἰδοὺν τὸν Ἅγιον, καὶ νὰ ἀκούσουν τὴν διδασχὴν τοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἦτον καλοκαίρι, ἐκοιμήθησαν ἔξω εἰς τὸν κάμπον, καὶ πρὸς τὰς πέντε ὥρας τῆς νυκτὸς ἶδον ἕνα φῶς οὐράνιον, ὡσάν σύγνεφον, ὅπου ἐσκέπαζε τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἐκάθητο ὁ Ἅγιος τὸ ὅποιον ἐδιηγούντο εἰς τοὺς Χριστιανούς· ὅθεν τὸ πρῶτον ἐζήτησαν νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐχὴν τοῦ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ, καὶ ὅχι ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ.

Αλλος πάλιν Τούρκος αξιωματικός ἀπὸ τὴν Καβάταν εἶχε δεινὴν ἀσθένειαν φιάγγου, ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ χύσῃ τὸ νερόν τοῦ. Οὗτος ἀκούωντας διὰ τὸν Ἅγιον, ἔστειλε τὸν δούλον τοῦ, παρακαλῶντάς τον νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ τὸν εὐχρηθῇ, καὶ διὰ μέσου τοῦ ἴσως ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἰατρεύσῃ· ὁ Ἅγιος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, ὀνομάζωντας τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀμαρτωλόν. Πάλιν ἔστειλεν ὁ Τούρκος τὸν δούλον τοῦ μὲ ἕνα ἄγγεῖον νερόν, παρακαλῶντας τὸν Ἅγιον νὰ τοῦ τὸ εὐλογήσῃ. Τότε βλέπωντας τὴν μεγάλην εὐλάβειαν τοῦ Τούρκου ὁ Ἅγιος, τοῦ ἐμήνυσε νὰ κάμῃ δύο προστάγματα, νὰ μὴ πίνῃ ρακί, καὶ νὰ μοιράσῃ τὸ δέκατον τοῦ πλούτου τοῦ εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἀφ' οὗ ὑπεσχέθη νὰ τὰ κάμῃ, εὐλόγησε τὸ νερόν· καὶ πίνωντάς το ὁ ἀσθενὴς, εἰς τέσσαρας ἡμέρας ἰατρεύθη τελείως, ὅθεν ἔκαμε μεγάλας ἐλεημοσύνας. Κατὰ τὸ Φανάρι εἰς τόπον λεγόμενον

Λακούρισι ἕνας Τούρκος ἐξουσιαστής τοῦ τόπου βλέπων τὸν Σταυρὸν, ὅπου ἀφῆκεν ἐκεῖ ὁ Ἅγιος ὅταν ἐδίδαξε, καθὼς εἶχε συνήθειαν, ὡς προείπομεν, τοῦτον λέγων βλέπωντας, τὸν εὐγαλεν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ, διὰ νὰ κάμῃ δύο στύλους τοῦ κραβάτου τοῦ, ὅπου εἶχεν εἰς τὴν δραγόνταν τοῦ, ἀλλ' εὐθὺς, ὦ τοῦ θαύματος! γίνεται ὡσάν ἕνας φοβερὸς σεισμός. καὶ μὴ δυνάμενος νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας τοῦ, ἔπεσε κατὰ γῆς, κυλιώμενος ὥραν πολλήν, καὶ ἀφρίζων καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας τοῦ, ὡσάν δαιμονισμένος. Ὑστερον δὲ σηκωθείς ἀπὸ δύο Τούρκους, ὅπου ἐδιάβαινον ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ, ἐγνώρισε πῶς τοῦτο τὸ ἔπαθεν ἀπὸ θεϊκὴν ὀργήν, διὰ τὴν τόλμην ὅπου ἔλαβε, καὶ εὐγαλε τὸν τίμιον Σταυρὸν, ὅθεν μόνος τοῦ τὸν ἐπῆγε, καὶ τὸν ἑστερέωσε πάλιν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτον καὶ προτῆτερα, καὶ καθε ἡμέραν ἐπῆγε, καὶ τὸν ἐφίλει μὲ μεγάλην εὐλάβειαν καὶ ἄλλην φορὰν ὅπου ἀπέρασεν ὁ Τερὸς Διδάσκαλος, ἔδραμεν αὐτὸς ὁ ἴδιος Τούρκος εἰς προσκύνησιν τοῦ, καὶ ἐδιηγείτο παρρησίᾳ εἰς ὅλους τὸ θαῦμα, καὶ ἐζήτην ταπεινῶς τὴν συγχώρησιν.

Επειδὴ ὁ Ἅγιος ἤλεγχε τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας, ὅπου φοροῦν στολίδια, τὰς ἐκατάπεισε διὰ τῆς διδασχῆς τοῦ νὰ τὰ ἀπορρίψουν ὅλα, τόσον ὅπου καὶ μερικαῖς ἐμαυροφοροῦσαν. Μία γυναῖκα πλουσία εἰς τὴν Κόνιτζαν εἶχε παιδίον, τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν ἐστόλιζε μὲ πολλὰ φλωρία, καὶ ἄλλα στολίδια περιττά· ταύτην τὴν γυναῖκα ἐσυμβούλευσε πολλάκις ὁ Ἅγιος νὰ τὰ διαμοιράσῃ ταῦτα εἰς πτωχὰ παιδιά, ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ τὸ τέκνον τῆς. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ὑπήκουσε· τέλος τῆς λέγει, ὅτι ἂν δὲν εὐγάλῃ ἀπὸ τὸ παιδί τῆς τὰ στολίδια, ἔχει νὰ τὸ στερηθῇ ὀγλίγωρα· καὶ ἐπειδὴ οὔτε τότε ἐκαταπείσθη, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν

εὗρηκεν εἰς τὸ στρώμα ἀποθαμμένον τὸ τέκνον τῆς, καὶ τότε ἐγνώρισεν, ὅτι διὰ τὴν ἀπῆθειάν τῆς ὁ Θεὸς τὴν ἐπαίδευσεν.

Πάλιν, ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ὅπου ἐπήγενεν, ἐδίδασκε τοὺς χριστιανούς νὰ μὴν κάμνουν παζάρια τὴν Κυριακὴν, οὔτε ἄλλας ἐργασίας, ἀλλὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἀκούουν τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, καὶ τὰ θεῖα λόγια, ὅσοι τοῦ παρήκουον, ὁ Θεὸς τοὺς ἐπαίδευσεν μὲ διάφορα παιδευτήρια, ὅθεν εἰς τόπον λεγόμενον Χαλκιάδες ἕως μίαν ὥραν μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἄρταν, ἕνας πραγματευτῆς, ἐπειδὴ παρήκουσε, καὶ ἐτόλμησε νὰ πραγματευθῇ τὴν Κυριακὴν, εὐθὺς ἐξηράνθη ἡ χεὶρ του, δραμῶν δὲ πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ ζητήσας συγχώρησιν διὰ τὴν ἁμαρτίαν του, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἰατρεύθη.

Ομοίως εἰς τὴν Πάργαν ἕνας ἐργαστηριάρχης, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ πωλήσῃ μερικὸν πρᾶγμα τὴν Κυριακὴν, ἐπιάσθη τὸ χεὶρ του. Ὁμολογήσας δὲ τὴν ἁμαρτίαν του ἔμπρὸς εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ νουθετηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν συγχώρησιν, ὁμοῦ καὶ τὴν ποθυμένην ἰατροῦ τῆς χειρὸς του. Κατὰ τὸ ξηρόμερον ἔτυχεν μία γυναῖκα, καὶ ἐζήμωσε τὴν Κυριακὴν, καὶ ἀφ' οὗ εὗγαλε τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸν φούρνον, τὸ εὔρε κόκκινον ὡσάν νὰ τὸ εἶχε ζυμώσῃ μὲ τὸ αἷμα, ὅθεν προσπίστουσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀγίου, ἔλαβε τὴν πρέπουσαν διόρθωσιν. Εἰς ἄλλα δὲ μέρη, διατὶ δὲν ἐφυλάχθη τὸ πρέπον σέβας τῆς Κυριακῆς, ἄλλου ἔσκασε τὸ βόδι του, ἄλλου τὸ μουλάρι του, καὶ ἄλλος ἐδαιμονίσθη, καὶ ἄλλος εὔρε τὸ παιδί του ἀποθαμμένον.

Εἰς ἕνα χωρίον τῆς Καστορίας, ὀνομαζόμενον Σέλ-

τζα, μία γυναῖκα ἔχουσα εὐλάβειαν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐπῆρε τὸ νερόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐνίψεν ποτὲ τὸ πρόσωπόν του ὁ Ἅγιος, καὶ τὸ ἐφύλλαξεν εἰς ἀγγεῖον ὑάλινον, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! μέσα εἰς αὐτὸ ἐφύτρωσεν ἕνα χορτάρι μὲ δύο φύλλα μόνον, τὸ ὁποῖον ἐγένετο μέγαν, ὅσον ἦτον τὸ ἀγγεῖον, καὶ ἐπλεεν πάντα εἰς τὸ νερόν χωρὶς νὰ ἔχῃ ῥίζαν, καὶ δὲν ἀλλάξετε τελείως τὸ χρῶμα του, ἀλλ' ἔμεινε δροσερόν διὰ ἕνα ὁλόκληρον χρόνον, εἰς τρόπον ὅπου ἐθαύμαζον ὅσοι τὸ ἐβλεπον, καὶ αὐτὸ τὸ νερόν ἔκαμε πολλὰς ἰατροῦς εἰς πολλούς, καθὼς ἔλεγεν ἡ αὐτὴ εὐλαβὴς γυνή. Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα ἐνήργησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεός, τὰ ὅποια ἡμεῖς διὰ συντομίαν ἀφίνομεν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος πολλὰς φορὰς ἔλεγε φανερά εἰς τὴν διδασκαλίαν του, ὅτι ἐπροσκαλέσθη εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ μέλλει νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του, ἔλαβε τέλος πάντων ἡ πρόβρῃσίς του αὐτὴ τὴν ἐκβασίν· τὴν ἔλαβε δὲ τοιουτοτρόπως. Ὁ Ἀποστολικὸς οὗτος Διδάσκαλος ποτὲ δὲν ἀνοίξε στόμα νὰ εἰπῇ λόγον ἐναντίον τῶν Ἑβραίων, οὔτε εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, οὔτε εἰς τὴν Καστορίαν, οὔτε εἰς τὰ Ἰωάννινα, οὔτε εἰς καὶνένα ἄλλο μέρος ὅπου ἦσαν Ἑβραῖοι, ἀλλὰ μόνον τοὺς Χριστιανούς ἐδίδασκε νὰ πολιτεύωνται ὡσάν Χριστιανοί, καὶ νὰ φυλάττουν ἀλήθειαν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς ἐξουσιαστάς, ὅπου τοὺς ἔδωκεν ὁ Θεός, καθὼς οἱ ἴδιοι Ἀλβανίται πηγαίνοντες ἐκεῖ, ὅπου ἐδίδασκεν εἰς τὰς ἐξω πεδιάδας τὰ ἤκουον ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ὡς ἄνθρωπον Θεοῦ τὸν ἐκήρυττον, εἰς τόσον ὅπου καὶ ὁ Κούρτ Πασίας ἀκούοντας τὴν καλὴν του φήμην, ἐπρόσταξε, καὶ ἦλθεν ἔμπροσθέν του, καὶ τόσον καλὰ τοῦ ἄρεσεν ἡ ὁμιλία του, ὥστε ὅπου καὶ τὸ θρόνι ἐκεῖνο, ὅπου προεῖπαμεν τοῦ ἐκατασκεύασε, καὶ μὲ κατηφὲ τὸ ἐνδύσε διὰ νὰ ἀναβαίνη εἰς αὐτὸ, καὶ νὰ διδάσκῃ ἀπὸ ὑψοῦ τοὺς λαούς. Ἀλλὰ τὸ παμπόνηρον καὶ μιανώτατον τοῦτο γένος τῶν μισοχρίστων Ἑβραίων, καθὼς εἰς τοὺς ἀπερασμένους αἰῶνας

ἔδειξαν πάντοτε ἄκραν κακίαν ἐναντίων τῶν χριστιανῶν, οὕτω καὶ τώρα μὴν ὑποφέροντας νὰ κηρύττεται ἡ πίστις καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ Ἑβραῖοι, ὅπου κατοικοῦν εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἐπῆγαν οἱ θεοήλατοι καὶ εἶπαν εἰς τὸν Πασιᾶν τοῦ τόπου πῶς ὁ Ἰερὸς οὗτος Κοσμᾶς ἦτον ἀπεσταλμένος ἀπὸ τοὺς Μοσχόβους διὰ νὰ ξεπλανᾷ τὸν βασιλικὸν βασιλὴν νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν Μοσχοβίαν, ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἡ θεία Πρόνοια τότε τὸν διεφύλαξεν ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ταύτην ἐπιβουλὴν ἐπροξενήθη ὁμως ἀρκετὴ ζημία χρημάτων εἰς τὸ κοινὸν τῶν χριστιανῶν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ὁ Ἰερὸς Κοσμᾶς ἄρχισε νὰ στηλιτεύῃ τὴν πονηρίαν, καὶ τὸ ἀδιάλλακτον μῖσος, ὅπου ἔχουν κατὰ τῶν χριστιανῶν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐπειδὴ φανερὰ ἀπεδείχθη, πῶς ἦτον πλάσμα, καὶ σαφὴς συκοφαντία ἐκείνη ἡ κατηγορία ὅπου ἔκαμαν εἰς τὸν πασιᾶν, πάλιν ἐπῆγεν εἰς Ἰωάννινα, καὶ πρῶτον μὲν ἐκατάπεισε τοὺς χριστιανοὺς νὰ μεταβάλουν τὸ κοινὸν παζάριον ἀπὸ τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Σάββατον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπροξένησε μεγίστην φθοράν. Δεύτερον τοὺς ἐκήρυξε δὲ φανεροὺς ἐχθροὺς, καὶ ὅτι εἶναι ἑτοιμοὶ κάθε καιρὸν νὰ κάμουν κάθε κακὸν εἰς τοὺς χριστιανοὺς. Τρίτον θέλωντας νὰ εὐγάλη ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν χριστιανῶν τὰς μακρὰς φούντας καὶ τὰ ταιεῦτα, ἀπὸ τὰ ὅποια ὅλα τὰ ἡγόραζον ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους τοὺς ἐδίδασκε πῶς εἶναι ἀκάθαρτα, ὅτι ἐπιταυτοῦ διὰ τοὺς χριστιανοὺς οἱ θεοκτόνοι τὰ μολύνουσι καὶ νὰ μὴ τὰ ἀγοράζωσιν ὁλότελα· καὶ λοιπὸν μὴν ὑποφέροντας πλέον νὰ βλέπουν καὶ νὰ ἀκούουν τὸν ἅγιον ἐλέγχοντα αὐτοὺς ἐπῆγαν εἰς Κούρτ Πασιᾶν καὶ τοῦ ἔδωκαν πουργεῖα πολλὰ διὰ νὰ τὸν εὐγάλη ἀπὸ τὴν ζωὴν. Ὅστις καὶ συμβουλευθεὶς μὲ τὸν χόντζαν του, ἀπεφάσισε διὰ μέσου αὐτοῦ νὰ τὸν θανατώσῃ, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγεινε μὲ τοιοῦτον τρόπον. Συνήθειαν εἶχεν ὁ ἅγιος ὅπου καὶ ἂν ἐπῆγαινε διὰ νὰ διδάξῃ νὰ πέρνῃ πρῶτον τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα τοῦ τόπου, ἢ ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους του, ὁμοίως νὰ στέλλῃ ἀνθρώπους

χριστιανοὺς νὰ πέρνουν τὴν αὐτὴν ἄδειαν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐξουσιαστὰς, καὶ οὕτως ἐκήρυττεν ἀνεμποδίστως. Πηγαίνοντας λοιπὸν εἰς ἓνα χωρίον τῆς Ἀρβανιτίας λεγόμενον Κολικόντασι, ἔλαβε τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ τόπου. Ἐρευνῶντας δὲ καὶ διὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐξουσιαστὰς, καὶ μαθάνωντας ὅτι ὁ Κούρ Πασιᾶς ὥριζε τοὺς τόπους ἐκείνους, ὅστις ἐκάθητο εἰς μίαν Πόλιν Μπεράτι ὀνομαζομένην, μακρὰν δώδεκα ὥρας· μαθάνωντας δὲ καὶ ὅτι ὁ χόντζας τοῦ Πασιᾶ ἐκάθητο ἐκεῖ κοντὰ, ἔστειλεν ἄνθρωπον, καὶ ἐπῆρε τὴν ἄδειαν καὶ ἐδίδαξε, πλὴν δὲν εὐχαριστήθη, ἀλλ' ἐζήτηε νὰ ὑπάγῃ καὶ μόνος του εἰς τὸν χόντζαν διὰ τὸ ἀσφαλέστερον. Οἱ χριστιανοὶ τὸν ἐμποδίζον πρὸς ὥραν λέγοντές του, ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμε τοιοῦτον πρᾶγμα νὰ ὑπάγῃ αὐτοπροσώπως εἰς τοὺς ἐξουσιαστὰς νὰ ζητήσῃ ἄδειαν. Ὅμως δὲν ἐδυνήθησαν εἰς ὅλον τὸ ὕστερον νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν· ὅθεν λέγωντάς τους ὁ ἅγιος νὰ μὴ ἐξετάζωσιν περισσότερο, πέρνει μαζί του τέσσαρας Καλογήρους, καὶ ἓνα Παπᾶν διὰ δραγουμάνον, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν χόντζαν. Ὁ χόντζας καμώνεται καὶ τοῦ λέγει, πῶς ἔχει γράμματα ἀπὸ τὸν Κούρ Πασιᾶ, ὅστις τὸν διορίζει διὰ νὰ τὸν στείλῃ εἰς αὐτὸν διὰ νὰ συνομιλήσουν. Ὅθεν ἐπρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ φυλάγουν τὸν ἅγιον, ἕως νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν Πασιᾶν, καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν αὐλὴν του. Τότε ἐκατάλαβεν ὁ εὐλογημένος Διδάσκαλος, πῶς ἔχουν νὰ τὸν θανατώσουν· ὅθεν ἐδόξασε, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ὅπου τὸν ἡξίωσε νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος μὲ μαρτύριον. Ἐπειτα στραφείς πρὸς τοὺς καλογήρους, ὅπου τὸν συνώδευαν, τοὺς λέγει ἐκεῖνο τὸ ψαλμικόν· «διήλθομεν διὰ πυρὸς, καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναφυχήν»· καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἐδοξολόγει μὲ ψαλμοὺς τὸν Κύριον, χωρὶς νὰ δείξῃ ὁλότελα καὶ νενα σημεῖον λύπης διὰ τὴν στέρησιν τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ μάλιστα φαί-

νόμενος χαριέστατος εἰς τὸ πρόσωπον, ὡσάν νὰ ἐπήγαιναν εἰς χαραῖς καὶ ξεφαντώματα. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξημέρωσε, τὸν ἐπῆραν ἑπτὰ δῆμιοι Τοῦρκοι, καὶ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἕνα ἀλογον, καμωνόμενοι τάχα, πῶς ἔχουν νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν Κούρ Πασιᾶν· ἀλλ' ὅταν ἐμάκρυναν ἕως δύο ὠρῶν διάστημα, τὸν ἔφερον ἐκεῖ ὅπου ἔτρεχεν ἕνας μεγάλος ποταμός, καὶ οὕτω ξεπεζεύοντές τον, τοῦ ἐφανέρωσαν τὴν προσταγὴν, ὅπου εἶχαν ἀπὸ τὸν Κούρτ Πασιᾶν διὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Ὁ Ἅγιος ἐδέχθη μετὰ χαρὰς τὴν τοιαύτην κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, προσευχήθη εἰς τὸν Θεὸν εὐχαριστῶν καὶ δοξάζωντάς τον, ὅτι διὰ τὴν ἀγάπην του θυσιάζει τὴν ζωὴν του, καθὼς ἐπεθύμει πάντοτε ἡ ψυχὴ του. Ἐπειτα σηκωθείς, εὐλόγησε σταυροειδῶς τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ Κόσμου, καὶ ἠυχήθη πάντας τοὺς Χριστιανούς, ὅπου φυλάττουσι τὰς παραγγελίας του. Οἱ δὲ δῆμιοι τὸν ἐκάθησαν κοντὰ εἰς ἕνα δένδρον, καὶ ἠθέλησαν διὰ νὰ δέσουν τὰς χεῖράς του, ἀλλ' ὁ Ἅγιος δὲν τοὺς ἄφησε, λέγωντάς τους ὅτι δὲν ἀντιστέκεται, ἀλλὰ κρατεῖ ἐσταυρωμένος τὰς χεῖράς του, ὡσάν νὰ εἶχαν τὰς δέσμη. Ἐπειτα ἀκούμβισε τὴν ἱερὰν του κεφαλὴν εἰς τὸ δένδρον, καὶ οὕτω τὸν ἔδεσαν οἱ βάρβαροι ἀπὸ τὸν λαιμὸν μὲ ἕνα σχοινίον, καὶ εὐθὺς μόνον ὅπου τοῦ ἔσφιγγαν, ἀπέταξε ἵπὸ τοῦ οἰοῦντος πνεύματος τοῦ εἰς τὰ οὐράνια, καὶ οὕτως ἤξιώθη ὁ Τρισμακάριστος Κοσμάς, ὁ κοινωφελέστατος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ τοῦ Κόσμου Κόσμος ὁ εὐκοσμότατος, νὰ λάβῃ διπλοὺς τοὺς στεφάνους παρὰ Κυρίου, καὶ ὡς Ἰσαπόστολος, καὶ ὡς Ἱερομάρτυς, ὄντας εἰς ἡλικίαν ἐξήντα πέντε χρόνων. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Λεῖψανον, γυμνώσαντες οἱ δῆμιοι, τὸ ἔσυρον, καὶ τὸ ἐρρίψαν εἰς τὸν ποταμὸν μὲ μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τὸν λαιμὸν. Οἱ δὲ χριστιανοὶ μαθόντες τοῦτα, ἔτρεξαν παρευθὺς διὰ νὰ τὸ ἐκβάλουν, καὶ ἐρευνήσαντες μὲ δίχτυα καὶ μὲ ἄλλους τρόπους, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ εὔρουν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἕνας Ἱερεὺς εὐλαβὴς, Παπᾶ Μάρκος ὀνομαζόμενος, ἐ-

φημέριος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ χωρίου Κολικόντασι, κειμένου πλησίον τοῦ ποταμοῦ, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Εἰσοδίων· οὗτος λέγω ἐμβαίνοντας εἰς ἕτα μονόξυλον, καὶ κάμνοντας τὸν σταυρὸν του, ἐπῆγε διὰ νὰ ἐρευνήσῃ, καὶ παρευθὺς, ὡς τοῦ θαύματος! βλέπει τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, ὅπου ἔπλεεν ἐπάνω εἰς τὸ νερόν, καὶ ἐσταίκετο ὀρθιον, ὡσάν νὰ ἦτον ζωντανόν· ὅθεν τρέχει ἐν τῷ ᾄμα, καὶ τὸ ἀγκαλιᾶζει, καὶ τὸ ἐκβάλλει ἀπὸ τὸ νερόν, καὶ καθὼς τὸ ἐσῆκωσεν, ἔτρεξεν αἷμα πολὺ ἀπὸ τὸ μελίρρυτον στόμα τοῦ Ἁγίου μέσα εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἐνδύσας αὐτὸ μὲ τὸ ῥάσσον του τὸ ἤφερον εἰς τὴν ἄνω Ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου, καὶ τὸ ἐνταφίασεν ἐντίμως ἐν τῷ Νάρθηκῃ τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας τῶν Εἰσοδίων ἐν τῷ Χωρίῳ Κολικόντασι, Ἀρχιερατεύοντος ἐν Βελαγραδοῖς Ἰωάσαφ, ὡς καὶ αὐτὸς ἦν παρὼν εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Ἁγίου. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἁγίου, ταῦτα ἠκολούθησαν. Ὁ Κούρτ Πασιᾶς ἐμετανόησε διατὶ ἐγελάσθη, καὶ διὰ μάταιον κέρδος ἐθανάτωσε τοιοῦτον ἁθῶν καὶ εἰρηνικὸν ἄνθρωπον· ὅθεν ἐμήνυσεν εἰς τὸν χόντζαν του νὰ ἀφήσῃ τοὺς καλογήρους τοῦ Ἁγίου, ὅπου εἶχεν εἰς φύλαξιν, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἄνωθεν Μονὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐκεῖ νὰ κάθωνται, οἵτινες πηγαίνοντες εὔρουν ἐνταφιασμένον τὸ Ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον, καὶ διὰ νὰ λάβουν πληροφορίαν περισσοτέραν τοῦ Μαρτυρίου του, τὸ ἐξέθαψαν ὁμοῦ μὲ ἄλλους Ἱερεῖς καὶ Χριστιανούς, καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἦτον τρεῖς ἡμέρας μέσα εἰς τὸν ποταμὸν, καθὼς ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους, ὅμως κάμμιαν διαφορὰν, ἢ δυσωδίαν δὲν εἶχεν, ἀλλ' εὐωδίαζε ὅλον, καὶ ἐφαίνετο ὡσάν νὰ ἐκοιμᾶτο· καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἠσπᾶσθησαν εὐλαβῶς, πάλιν τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὸν ἰδίον τόπον, ὅπου καὶ ἀνηγέρθη ὁ Θεῖος αὐτοῦ Ναός, ὁ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τιμώμενος. Ἀνηγέρθη δὲ κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον. Περιερχόμενος ὁ Ἅγιος, ἔτι ζῶν, τὴν Ἀλβανιτίαν, εἰς τὰ μέρη τῆς Γεπελένης, ἀνταμώθη μὲ τὸν Βεζῆρ Ἀλῆ Πασιᾶ Τε-

πελανιώτην, ὁ ὁποῖος τότε ἀκόμη ἦτον Μπέης, καὶ μάλιστα ἐδιώκετο καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κούρτ Πασιᾶ· ὅθεν ἀνταμώνωντάς τον ὁ Ἅγιος τοῦ εἶπεν, ὅτι τὸ ὄντζιάκι του ἔχει νὰ λάβῃ μεγάλην αὔξησιν, καὶ αὐτὸς ἔχει νὰ γίνῃ μέγας Ἡγεμὼν καὶ ὀνομαστός εἰς τὴν Οἰκουμένην· ἔχει νὰ κυριεύσῃ πόλεις πολλὰς, καὶ τὴν Ἀλβανιτίαν ὅλην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Τάχτι τοῦ Κούρτ Πασιᾶ ἔχει νὰ τὸ κυριεύσῃ μετὰ καιρόν. Μετὰ χρόνους γοῦν τριάκοντα σχεδὸν ἔλαβαν πέρας αἱ Προφητεῖαι τοῦ Ἁγίου, καὶ λαμβάνοντας αὔξησιν μεγάλην ὁ κραταιότατος Βεζήρ Ἀλῆ Πασιᾶς ἐπάτησε καὶ αὐτὸ τὸ Τάχτι τοῦ Κούρτ Πασιᾶ, κατὰ τὴν Προφητείαν τοῦ Ἁγίου· ὅθεν ἐμβαίνωντας εἰς τὸ Μπεράτι, ὁ Βεζήρ Ἀλῆ Πασιᾶς ἐνεθυμήθη τὸν λόγον ἐκεῖνον τοῦ Ἁγίου, καὶ κράζωντας τὸν Δεσπότην τῶν Βελαγράδων, ἀνεψιὸν τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ἀρχιερατεύοντος Βελαγράδων, τὸν ἐπρόσταξε νὰ κάμῃ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἁγίου, καὶ νὰ κτισθῇ καὶ Μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου τιμώμενον, ἐπειδὴ τὸν ἐγνώρισεν ὡς ἀληθῆ ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν Προφητείαν, καὶ διὰ ἄλλα. Μετὰ καιροῦ τινὸς παρέλευσιν λοιπόν, ἐγένεν ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ Ἁγίου, οὗ τινος ἡ σεβασμία Κάρα ἠργυρώθη εὐθὺς διὰ προσταγῆς τοῦ ὑψηλοτάτου Ἡγεμόνος Βεζήρ Ἀλῆ Πασιᾶ. Παρευθὺς δὲ προστάζωντας νὰ γίνῃ μία κοινὴ συνδρομὴ ἐδιόρισε, καὶ ἐκτίσθη ὁ περίφημος Ναὸς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου τιμώμενος· καὶ οὕτως ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων αὐτὸς ὁ Θεῖος Ναὸς διὰ συνδρομῆς, καὶ παρακελεύσεως, καὶ ὑψηλῆς προσταγῆς τοῦ κραταιοτάτου καὶ ὑψηλοτάτου Βεζήρ Ἀλῆ Πασιᾶ Τεπελενιώτη, Ἀρχιερατεύοντος ἐν Βελαγράδοις Ἰωάσαφ ἀνεψιοῦ τοῦ πρώην Βελαγράδων Ἰωάσαφ.

Τὴν ὥραν δὲ ἐκείνην ὅπου τὸν ἐξενταφίασαν ἔτυχε νὰ εὑρεθῇ ἐκεῖ μία δαιμονισμένη γυναῖκα, ἥτις ἀπὸ μακρινούς

τόπους ἠκολούθη ζῶντα τὸν Ἅγιον, ποθοῦσα τὴν ἰατρείαν τῆς, καὶ καθὼς ἶδεν ὅπου ἀνοιξαν τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, τὴν ἐτάραξε δυνατὰ τὸ δαιμόνιον, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἱατρεύθη τελείως, δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δημίους, ὅπου ἐθανάτωσαν τὸν Ἅγιον, ἐπῆρε τὸ ἐπανωκαμήλαυχόν του, καὶ γυρίζωντας εἰς τὸν χόντζαν, τὸ ἔβανεν εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ ἐπεριγέλα τὸν Ἅγιον, καὶ παρευθὺς δαιμονισθεὶς, εὗγαλε τὰ ροῦχά του, καὶ ἔτρεχε φωνάζοντας, πῶς αὐτὸς ἐθανάτωσε τὸν Ἀσκητὴν· ὅθεν μανθάνωντας τοῦτο ὁ Πασιᾶς ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ σίδηρα, καὶ ἐκεῖ κακῶς ὁ κακὸς ἐξέψυξε.

Αφ' οὗ ἔκαμε τὴν ὑστερινὴν διδαχὴν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ προῤῥηθὲν χωρίον Κολικόντασι, ἄφησεν ἐκεῖ ἓνα Σταυρὸν, κατὰ τὴν συνήθειαν, στημένον εἰς τὴν γῆν, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ ἔβλεπον οἱ χριστιανοὶ φῶς οὐράνιον, ὅπου ἔλαπεν ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν κάθε νύκτα· ὅθεν τὴν ἡμέραν τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπῆγαν οἱ ἱερεῖς μετὰ τὸν λαόν, καὶ ἐπῆραν τὸν Σταυρὸν ἐκεῖνον μετ' εὐλαβείας λιτανεύοντες, καὶ τὸν ἔβαλαν ὀπίσω τοῦ βήματος, κοντὰ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, εἰς παντοτεινὴν ἐνθύμησιν τοῦ θαύματος.

Αφ' οὗ δὲ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἔλαβον τὴν τελείαν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν Πασιᾶν, ἔκαμαν ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου, καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπῆραν σημεῖα ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ διεσχορπίσθησαν εἰς διαφόρους τόπους· καὶ πολλοὶ ἀσθενεῖς δι' ἐκείνων ἔλαβον τὴν ὑγείαν τους, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν νῆσον τῆς Ναξίας, ὅπου πηγαίνοντες δύο μαθηταὶ τοῦ Ἁγίου διὰ νὰ ἀναγγεῖλουν τὰ περὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ εἰς τὸν ἐκεῖσε σχολαρχοῦντα ἱεροδιδάσκαλον Χρῦσανθον, τὸν αὐτάδελφον τοῦ ἱερομάρτυρος, ἔτυχε νὰ ἔχουν μαζί τους μερικάς

τρίχας ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ Ἀγίου, τὰς ὁποίας πέρνουσα μὲ εὐλάβειαν μία γυναῖκα ἐν τῷ καλουμένῳ Νεοχωρίῳ, ἣτις εὗρίσκετο εἰς βαρυτάτην καὶ θανατηφόρον ἀσθένειαν, ᾧ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐγνώρισεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της, μίαν ὑπερφυσικὴν δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέλαβε μετ' ὀλίγον τελείαν τὴν ὑγείαν της. Ἀλλὰ καὶ πολλαὶ στείραι γυναῖκες λαμβάνουσαι εἰς διάστημα ἡμερῶν τεσσαράκοντα χῶμα ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως, ἐπέτυχον τοῦ αἰτήματος, δηλαδὴ τοῦ νὰ γεννήσουν τέκνα μὲ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ, οὗ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθεῖμεν τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ιχνη παμμάκαρ τῶν ποδῶν σου, κατεστήριξας ἰχθεῖν ἀλίσκων, καὶ σαγήνη σοφὴ χρησάμενος σοῖς λόγοις, ψυχὰς ἀνθρώπων ἠγρευσας ἐκ βυθῶν τῆς ἀπωλείας.

Λόγῳ τῷ σῷ ποδιγηθέντες, λόγον τοῦ πατρὸς τὸν ἕνα τῆς τριάδος, ἐξ αἱμάτων ἀγνῶν ἐπέγνωμεν λαβόντα, μορφὴν βροτεῖαν ἄσπορον, ἵν' ἡμεῖς ἀναπλασθῶμεν.

Αὕχει λαμπρῶς ἡ Αἰτωλία, τὸν κοσμήτορα κόσμου παντὸς τὸν μέγαν, ἱερέα Θεοῦ, βλαστήσασα ὡς ῥόδον οὗ τῆς ὁσμῆς ἐπλήσθησαν οἱ ἐν πίστει προσιόντες.

Χαῖρε βροτῶν ἡ σωτηρία, ὡς τὸν Κύριον τῶν ὄλων τετοκυῖα, ὃν δυσώπει αἰεὶ ὑπὲρ τῶν ἱκετῶν σου, καὶ μετὰ πρόβου Δέσποινα προστρέχόντων σου τῇ σκέπῃ.

Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν Ὄρει Ἀγίῳ.

Ιερέων πληθὺς καὶ τῶν μαρτύρων, εὐφημεῖσε Κοσμᾶ ἱερομύστα, καὶ μοναστῶν ὁ δῆμός σε γεραίρουσι, ὡς τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπον ἐν πᾶσι, πανσόφως γεγονότα.

Αναργύρως τὸν σὸν ἐνσπείρας λόγον, ταῖς διψώσαις καρδίαις τῶν ἀνθρώπων ἐπταπλασίους πρὸς Χριστοῦ ἀπείληφας, πόνον τοὺς στεφάνους, ᾧ μὴ διαλείπης ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων.

Διδαγμάτων ἐνθέων σου πλησθεῖσα, Ἀλβανία ἄθλους τοὺς σοὺς γεραίρει, καὶ τῷ πανσέπτῳ συνελθόντες σου ναῶ, τὴν Τριάδα Πάτερ τὴν δοξάσασάν σε δοξάζουσιν ἐμφρόνως.

Οὐκ ἴδι' Εὐας Ἐδὲμ ἐκδιωχθέντες, διὰ σοῦ δὲ πάλιν ἀντισταχθέντες, δοξάζομέν σε ὡς Θεὸν γεννήσασαν, ἥς ταῖς μεσιτείαις λύσιν τῶν πταισμάτων εὐροιμεν Θεοτόκε.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Αἴγλη τῆς Τριάδος σου τὴν ψυχὴν, ἐλλαμβείς πρὸς τοὺς πόνους ἐξέδραμες, μὴ τὸ σαυτοῦ μόνον, ἀλλὰ πάντων ἐπισκοπῶν, καθὼς φησὶ τὸ λόγιον, ᾧ καὶ παραιπόμενος ἀσφαλῶς, ἐξέδωκας βασάνοις, ὑπὲρ πάντων τὸ σῶμα, τὸν σὸν Δεσπότην μιμούμενος.

Τὸν φόβον τοῦ Κυρίου ἔνδον λαβὼν τῇ καρδίᾳ σοφί-

αν ἐπλούτησας παρὰ Θεοῦ, ἥ καὶ τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν πρὸς γινῶσιν θείαν ἤγαγες, σέβειν καὶ δοξάζειν ἓνα Θεόν, Τριάδα ἐν Μονάδι, τὸν Ἄναρχον Πατέρα, σὺν τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ Πνεύματι.

Μνημεῖον διδαχῶν σου τῶν εὐσεβῶν, πανταχοῦ καταλίπων πανόλβιε, Θεῖου Σταυροῦ, ἐν ᾧ τὰς παλάμας ὁ Δίκαιος ἐξέτεινε δι' ἔλεος, τύπον ἐναργῆ τὰ τεράστια, ἐτέλεις ἐν τῷ Κόσμῳ ἀφθότους τὰς ἰάσεις παρέχων τούτῳ τοῖς προστρέχουσι.

Βάτον μὲν τὸ πάλαι ὁ Μωϋσῆς, προκατείδέ σε μόνῃ Θεόνυμφε, τὴν ἐν πυρὶ ὅλως ἀκαταφλεκτον μείνασαν, ἡμεῖς δέ σε Πανάμωμε, κυρίως Θεοτόκον πανευλαβῶς, δοξάζωμεν, ἰδόντες, ὡς μεσίτριαν οὖσαν, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σταυρόν τὸν τοῦ Κυρίου σου, ἐπ' ὧμων ἀνεβάσας, δι' οὗ ἐτέλεις ἐν κόσμῳ τοῖς προσιοῦσί σοι μάκαρ ἀφθόρα τὰ ἰάματα ὡς ἱερεὺς πανάριστος, τοῦ σου Δεσπότης πάνσοφε, διὸ καὶ προσενηνόχας αὐτὸν δεκτὸν ὥσπερ θῦμα, ἱεουργῶν τῷ Δεσπότη.

Θεοτοκίον. Ὑμνοῖον.

Μαρία κυριώνυμε σὴ μεσιτεία πάντοτε μὴ διαλείπης χρωμένη πρὸς ὃν ἔτεκες Κόρη, ὑπὲρ ὧν δούλων πάναγνε τῶν ὑμνητῶν τοῦ τόκου σου, καὶ γὰρ ἰσχύεις Δέσποινα ὅσα καὶ βούλει ποιῆσαι ὡς Μήτηρ τοῦ βασιλέως.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Στιχηρὰ προσόμνη.

Ψαλμὸς α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγματῶν

Τοῖς θεοφθόγγοις σου λόγοις πίστιν ἐτράνωσας, τὸ ζοφερόν τῆς πλάνης διελύσας Παμμάκαρ, φωτὶ τῷ τῆς Τριάδος, ᾧ παρεστῶς, παρρησίαν εὐράμενος καθικετεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην ἀεὶ.

Τὴν τοῦ Λειψάνου σου κόνιν τὴν θαυματόβρυτον, κατέχουσα ἐν κόλποις Βελεγράδων ἡ Πόλις, ὡς ὄντως Θεῖον πλοῦτον, καὶ θησαυρόν τῶν θαυμάτων ἀκένωτον, αὐχεῖ δικαίως, ἣν σῶζε ταῖς σαῖς λιταῖς παντοίας βλάβης τοῦ ἀλάστορος.

Εὐφραίνου τέρπου ἡ πόλις τῶν Βελεγράδων πιστῶς, κατέχουσα ἐν κόλποις τὸν κοσμήσαντα λόγοις Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν Θεῖον Κοσμᾶν, τῶν πιστῶν τὸν κοσμήτορα, τῶν Ἱερέων τὸ κλέος, καὶ Μοναστῶν, καὶ Μαρτύρων ἐγκαλῶπισμα.

Δόξα. Ψαλμὸς β'.

Τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, τῆς κορυφῆς τῶν Ἀποστόλων, Παύλου τὸν ζήλωτὴν εὐφημήσωμεν, Κοσμᾶν τὸν Ἰσαπόστολον· οὐ γὰρ ἔδωκεν ὕπνον αὐτοῦ τοῖς ὀφθαλμοῖς οὐδὲ τῶν πόνων ἀνάπαυσιν, ἕως οὗ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου τοῖς πιστοῖς διετράνωσε· καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ἐκ βυθοῦ τῆς πλάνης πρὸς ἐπίγνωσιν θείαν μετήγαγε, τῇ τῶν λόγων πλημμύρᾳ τῶν ἀνθρώπων ποτίζων τὰς διανοίας, καὶ τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος τὴν σκοτόμαιναν διαλυσάμενος, τὸ τῆς Θεότητος φῶς τὸ γλυκερόν ἀντεισῆγαγεν, ᾧ καὶ ἡμεῖς φωτισθέντες τὰς ψυχὰς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσθείημεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμώιον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, Ὡδὴ γ' καὶ ε'. Ὁ Ἀπόστολος. Ζήτηί Κυριακῇ μετὰ τὰ Φῶτα. Εὐαγγέλιον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς. Καὶ τὰ λοιπά.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος.

